



A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELÖLELŐ SZAKLAP.
KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

:: :: Kéziratok és szakkérdések :: ::
a szerkesztőség címére küldendők.

Előfizetési díjakat és hirdetések az
Országos Halászati Egyesület
(Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11
:: :: II. emelet 213.) fogad el. :: ::

Szerkesztőség: Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.
M. Kir. Halélettani és Szenny-
víztisztító Kísérleti Állomás

MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HÓ KÖZEPÉN.

Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj: {
Egész évre 12 pengő.
Fél évre 6 pengő.
Külföldre egész évre 16 pengő.
Állami alkalmazottaknak 50%-os kedvezmény jár.

:: :: Verantwortlicher Redakteur: :: ::
Dr. EMIL UNGER.

:: Administration: Ungarischer ::
Landes Fischerei Verein,
BUDAPEST, V.,
:: :: Kossuth Lajos-tér 11. II. 213. :: ::

HALÁSZAT - (FISCHEREI)

FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI
Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.

Redaktion: Kgl. Ung. Ver-
suchsstation für Fischerei-
biologie und Abwässerbe-
seitigung Budapest,
II., Herman Ottó-út 15. sz.

TARTALOM: Meghívó. — A német pisztrángtenyésztés és értékesítés. — Bukók és búvárok. Dr. Vasvári Miklós. — Külföldi lap-
szemle. — Társulatok—Egyesületek. — Újdonságok—Vegyesek. — Árjegyzések—Hirdetések.

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Deutsche Forellenzucht und — Verwertung. — Säger und Seetaucher. — Auslandschau.
— Gesellschaften und Vereine. — Vermischte Mitteilungen. — Fischpreise. — Annoncen.

ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET.

Meghívó

az Országos Halászati Egyesület f. évi március hó 6-án,
határozatképtelenség esetében *március hó 18-án (pén-
teken)* délután 6 órakor a földművelésügyi minisztérium
palotájában (V. ker. Kossuth Lajos-tér 11. sz. I. emelet
124. sz. alatt) tartandó

évi rendes közgyűlésére.

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki bejelentések.
 2. Igazgató évi jelentése.
 3. Új tagok felvételének megerősítése.
 4. Számvizsgáló bizottság jelentése; 1931. évi zárszám-
adások felülvizsgálata. (Alapszabályok 11. §)
 5. 1932. évi költségelőirányzat megállapítása. (Alap-
szabályok 19. §)
 6. Alapszabály módosítás.
 7. Indítványok. (Nyolc nappal a közgyűlést megelőzően
írásban nyújtandók be)
- Vendégeket szívesen látunk.
Budapest, 1932. évi február hó 1-én.

Tomcsányi V. Pál
elnök.

Ezen meghívó pótolja a névre szóló külön meghívót, mivel a lapot az
egyesület minden tagjának megküldjük.

A német pisztrángtenyésztés és értékesítés.

A német pisztrángtenyésztők múltévi december
5—6-án Frankfurtban (am Main) kongresszust tartottak.
Ezen alkalommal Paul Vogel lapja nyomán az alábbi-
akban ismertetjük Dr. Karl Jaisle-nek — a német pisztráng-
tenyésztők egyesülete elnökének — idevonatkozó
közléseit:

A német pisztrángtenyésztő telepeket a következő-
kép lehetne csoportosítani:

20 nagyüzem melynek évi termése	100 q-n felül
100 középüzem " " "	10—100 q között
600 kisüzem " " "	10 q-n alul.

A kis telepek nagyrészt mezőgazdasági üzemek
mellékága gyanánt vannak kezelésben.

A pisztrángos tógazdaságok főleg Dél- és Közép-
Németországban vannak, és pedig legnagyobb részben
Bajorország, Würtemberg és Baden területén. A déli ré-
szeken levő pisztrángosok előnye az, hogy ottan bő és
állandó vízi források vannak, míg Westfalia és Hannover
azon szempontból van előnyös helyzetben, hogy a ten-
gerhez való közelsége miatt az etetésre szolgáló tengeri
halat és egyéb táplálékot olcsóbban lehet beszerezni.

A telepek nagyrésze nem specializálódott, vagyis
termel úgy tenyészanyagot, (ikra, ivadék, anyák) mint
fogyasztásra szolgáló piaci halat, sőt némelyik még ponty
és compótenyésztéssel is össze van kötve.

A német pisztrángtenyésztés a háború utáni évek-
ben vett óriási lendületet, és az üzemek száma legalább

is megháromszorozódott, s még a múlt évben is folyamatban voltak új telepítések.

Az egyesület becslése szerint az 1930. évben piacra került termés mintegy 15.000 q, amelynek értéke a jelenlegi piaci árak mellett 7—8 millió márka. A külfölddel összehasonlítva a németországi pisztrángtenyésztés úgy műszaki építkezés és tömegtermelés, mint a tudományos kutatás terén vezetőszerepet visz. Utána Dánia következik 2500 q évi termeléssel.

Az új telepek létesítésénél legfontosabb tényező a vizellátás (megfelelő hőfokú, tisztaságú és bő víz) és a takarmány beszerzés lehetősége.

Szakértők szerint az Amerikából importált szivárványos pisztrágnak Németországban kitenyésztett fajtája minőségben az eredetit messze felülmúlja, és a vér-felfrissítés céljára újabban hozott anyag nem teljesen felel meg.

Az értékesítés vagy élve vagy leölt állapotban történik — ez utóbbi esetben vagy egészben, vagy kibelevetve kerül a hal szállításra. A piaci anyag fő részét az élve szállított képezi, — mégpedig nem annyira azért, mert leölt állapotban könnyen romlandó, hanem mert főleg vendéglők részére kerül eladásra, ahol a változó mennyiségű fogyasztás miatt nagyobb készletet kell tartani. A leölt pisztráng általában kevésbé tartós, mint a tengeri hal vagy akár a ponty is, azért is fontosabb jelentőségű az élve való eltartás.

Az élve szállításra külön e célra szolgáló hordók vannak, belül oxigén-palackkal felszerelve. Nagyobb mennyiséget (kb. 12 q) a rendes speciális halszállító vagonokban szállítanak.

Fogyasztásra általában háromféle nagyság kerül piacra:

130—170 grammos az ú. n. diner v. menü pisztráng, amely a vendéglőben mint előétel szerepel.

200—500 grammos adag pisztráng, végül 500—2000 gr. súlyú lazacpisztráng vagy tavi lazac. A fenti nagyságú egyedeket a telepek az előrelátható szükségletekhez alkalmazott arányban termelik. A nagyobb egysúlyúak termelésénél jobban értékesül a takarmány, és kallódási veszteség is kevesebb, így az rentábilisabb dacára annak, hogy a kisebb egysúlyúak ára magasabb. Mégis kénytelen a termelő nagyrészt kis egysúlyú pisztrángot a piacra vinni, mert a nagy iránt nincs olyan kereslet, hogy az összes termést így lehetne értékesíteni.

Legnagyobb fogyasztók a vendéglők, hotelek, főleg a nagyvárosokban, üdülő és kiránduló helyeken, de nagy és kiskereskedők útján háztartások részére is sok kerül eladásra. Aránylag kevés a fogyasztás a szanatóriumok, kórházak és vasúti vendéglőkben.

A fogyasztás mennyisége Délnémetországban és Berlinben a legnagyobb, feltűnő kevés Hamburg és Brémában, pedig ezt nem azon körülménynek lehet bebiztosítani, hogy ott sok tengeri hal van, mert viszont Hamburg pontyfogyasztása mindjárt Berlin után következik.

A pisztráng a ponttyal ellentétben nem szezonhal, hanem egész éven át piacra jutó, bár mégis két főidénye van: a téli bál, és sportszezon (dec. 15—január) és a nyári szezon (máj.—szeptember). A pisztrágnak konzervvé való feldolgozása egyelőre még korlátozott, ez irányú intenzív fejlődés a jövőben várható.

A német pisztrángtenyésztés fejlődését leginkább a külkereskedelmi statisztika mutatja. A háború előtt körülbelül 1500 q volt az évi import (főleg Dániából). Ez az 1930. évben 138 q-ra esett le. Az óriási módon megnövekedett termelésen kívül a magas védvám (q-

ként 50 márka) is korlátozza a behozatalt, főleg azonban a szállítási nehézség: a megváltozott viszonyok miatt a nagykereskedők is ritkán vannak oly helyzetben, hogy vagonként szállíthassanak külföldről, hordókban való szállításnál pedig nagy a rizikó. A kivitel a háború vége óta emelkedőben van, bár ezt nem annyira a vám mint inkább a szállítási költség emelkedése korlátozza. Az inflációs időkben Svájc felé került nagymennyiség kivitelre. Jelenleg még Franciaország, Ausztria és Csehszlovákiába is szállítanak, s az 1930. évben 1057 q piaci pisztráng került kivitelre, mintegy 1/2 millió márka értékben.

A belföldi piaci ár a háború előtti időben helyenként igen eltérő volt, az árcsökkenés most sokkal egységesebb, amióta a különböző oxigénfejlesztő szállító-eszközök alkalmazása folytán a piac jobban kiegyenlítődik. A növekvő termelés általában az árak csökkenését idézte elő: míg 1924-ben 6 M. volt a kg-kénti nagykereskedői ár, az most 4 M.-ra esett vissza.

Ezt az árcsökkenést nem a szárnyasok, vadhús vagy pedig más halak olcsóbbodása idézte elő, mert általános tapasztalat szerint a pisztráng olcsóbbodására az egyéb élelmiszerek ára nincs befolyással: inkább befolyásolja azt a lazac, süllő és más finomabb halak ára. Az árak korábbi kialakulását azért nehéz figyelemmel kísérni, mert a termés nagyrésze a termelőtől direkt jut a fogyasztóhoz, s a kereskedelmi statisztika nem képes azt ellenőrizni. A piaci árjegyzést az ország különböző helyein levő tenyésztők eladásaiból összeállítva havonként közlik, s a megfelelő szezonban magában foglalja az ikra és ivadék árjegyzését, továbbá az export és import országos piaci helyzetét is. Az árjegyzés szerint az 1930. évi első negyedben az ár meglehetősen stabil:

kg-ként a kereskedői ár 4·40—5·20 M.

hoteleknek „ 4·80—6·00 „

privátvevőknek „ 6·00—8·00 „

1930. év utolsó negyedében egy érzékeny áresés állott be, s decemberben 3 M. volt a kilogrammonkénti legalacsonyabb ár.

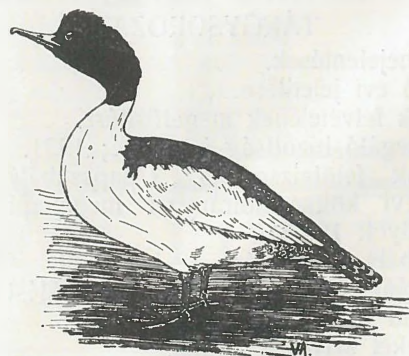
vitéz Illésy Zoltán

Bukók és búvárok.

Irta: Dr. Vasvári Miklós, a M. K. Madártani Intézet asszisztense.

Téli halevő madaraink közül a legnevezetesebb fajok a bukók és búvárok sorából kerülnek ki. Két, egymással éppen nem rokon csoportba tartoznak, minthogy a bukók a kacsafélék (Anatidae) sajtáságosan keskenycsőrű alakjai, míg a búvárok a vöcskökkel vannak közelebbi rokonságban.

Minthogy a bukók rendszeresebben és gyakrabban fordulnak elő nálunk, mint a búvárok, ezért előbb velük kell foglalkoznunk.



Nagy-bukó (*Mergus merganser L.*) gácsérja.
Vertise Albert rajza.

Három hazai fajuk közül a legnagyobb a nagy-bukó (*Mergus merganser L.*), amely hozzánk különösen november-decemberben szokott megérkezni és be nem fagyott vizeinket nagyon

élenkíti. Különösen gyönyörű színezetű gácsérja legszebb úszómadaraink egyike. Körülbelül házikacsa-nagyságú, jóval termesebb a tőkés kacsánál (a hím kb. 1³/₄, a tojó 1¹/₂ kg súlyú). A mellékelt rajzokon bukóinknak csakis gácsérjai vannak ábrázolva, a tojók színe mindhárom fajnál felül a fehér és fekete helyén sárga, míg a fej és nyak eleje vagy utóbbi egy része rozsdabarna. Meg kell jegyeznünk, hogy a fiatal hímek mindhárom fajban a tojókhoz hasonlítanak és minthogy a második évben színeződnek át, ezért életük első telén és a következő tavasszal könnyen összetéveszthetők a tojókkal.

Említésreméltó a nagy-bukó gácsérjának hasszíne, ennek lazacvörös fuvallata. Ezt azelőtt a farcsikmirigy váladékától származónak tartották, vagyis azt hitték, hogy a madár hastollazatát maga színezi be az „olajozáskor“. Újabban Schüz E. foglalkozott ezzel az érdekes kérdéssel és megállapította, hogy az említett szín nem az előbb jelzett módon keletkezik, hanem a madár tápláltságával kapcsolatban erősebb vagy gyengébb, tehát az edeltől függ. A hasnak ez a fuvallata nagyon érzékeny a fény iránt és ezért a kitömött madáron, hacsak el nem zárjuk a világságtól, bizonyos idő múlva eltűnik. Ami bennünket itt legközelebről érdekel, az, hogy e lazacszín a haltápláléktól származik, épúgy mint egyes sirály fajok, gödények és más halevők rózsaszíne. Igen fontos bizonyítékot szolgáltatott erre nézve még a múlt század első felében Naumann a híres ornitológus, aki fehér házikacsáinál ugyancsak tapasztalta a lazacszín létrejöttét. Míg a gabonával vagy más eledellel táplált kacsák zsírja sárga színű, addig — Naumann szerint — a tartósan hallal élőké élénk sárgászörössé válik és az ilyen kacsának húsa is olyan halizú, mint sok bukó-récéé szokott lenni. Vagyis a nagy-bukó hasának lazacszíne a haltápláléktól függ, mint ahogy a flamingó rózsaszíne talán apró rákfélék fogyasztásával függ össze. Heinroth szerint viszont a fogásban tartott nagy-bukó példányok lazacszíne elvész akkor is, ha úgyszólván kizárólag haleleséget kapnak és ugyanarra is hivatkozik, hogy a fiatal gácsérok és tojók nem kapják meg a lazacszínt, tehát kell, hogy a táplálékon kívül a hím ivarmirigyek befolyása is érvényesül.

A nagy-bukó, mint említettem, — télelőn szokott megérkezni ugyan, de egyes (tojó vagy fiatal hím) példányokat észleltek nálunk pl. a Dunán a nyári hónapokban is, úgyhogy nem lehetetlen hazai költése sem, annál inkább, mert nemcsak Észak-Európában és É.-Ázsiában, hanem Németországban, továbbá egyes svájci tavaknál, valamint Boszniában, sőt esetleg a Dobrudzsában is fészkel. Figyelemreméltó, hogy különösen az édesvizieknél lakik és előszeretettel faodvakban költ.

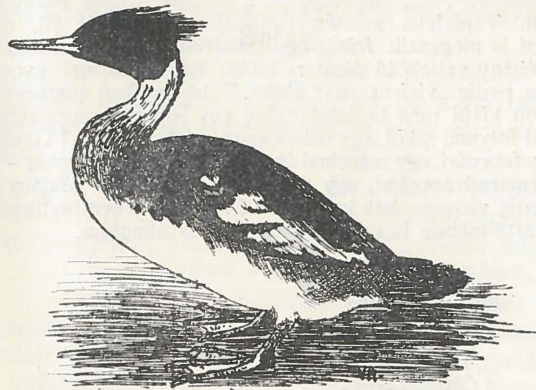
Minthogy télelő a mesterséges halastavakat lehalászás után leengedik, ilyen helyeken ez a faj, valamint a többi itt tárgyalt nem jön számításba, legfeljebb, ha közülök még késő tavasszal is nálunk időznek egyesek. A természetes tavakon és ezek befagyása után a nagyobb folyókön ellenben tartósan megmaradnak. A nagy-bukó tápláléka elsősorban hal, télen-nyáron egyaránt, de mindenesetre télen fokozott mértékben. A mi vidékeinken, különösen a folyókön, főleg a Dunán elejtett példányok gyomortartalma arról tanuskodik, hogy átlag 10—15 cm-es, de esetleg sokkal nagyobb-halakat nyelnek el, és úgy látszik a tüskés hátúszósokat is szerencsésen fogyasztják. Két németországi gyomortartalomban, Röhrig szerint, a tüskés pikóból egyikben 15 db, másikban „számos“ példány volt. Egy Komárom mellett 1904 november 28-án elejtett nagy-bukó nyelcsővéből 17 cm-es *selymes durbincs* (*Acerina schraetser* L.) került elő, gyomrában pedig egy kb. 15 cm-es csuka maradványai voltak. — Nyáron változatosabb a tápláléka, mert olyankor hernyót, cserebogarat, ganéjtűrő-bogarat, vízbogarakat, álcákat, férgeket és békákat is találtak gyomrában. Magam is találtam három példány gyomortartalmaként békacsontokat, egyben pedig bogarakat (március és május havából való példányokból). — Mindenképpen érdekes a bukók táplálkozási iránya: az t. i., hogy a kacsafélék rokonságából valók, de velük ellentétben szigorúan állatevők, míg a kacsák jelentékeny mértékben növényi táplálékkal élnek. Ezért a bukók csőre lényegesen különbözik a hattyúk, ludak és kacsák csőrétől már alakjával is, amennyiben az nem széles, hanem inkább igen keskeny, a felső káva az alsót nem fogja be és széleik fűrészszarúfogakkal megrakottak, míg a felső káva vége horoggal ellátott. Legerősebb a nagy-bukó csőrakampója.

Collinge szerint a nagy-bukó tápláléka 86,5 %-ban halakból áll, míg káros rovarokat 4,5 %-ban, rákféléket 6,5 %-ban, férgeket pedig 2,5 %-ban fogyaszt. A halak különösen fiatal lazac, pisztráng, márna, hering, angolna stb. voltak (tehát általában a nem széles fajok).

Minthogy e madár nálunk főleg nagy folyóinkon szokott megjelenni, úgymint a többi bukó is, halászatilag természetesen nem okoz észrevehető kárt.

A második bukó-faj az örvös-bukó vagy közép-bukó (*Mergus serrator* L.) kisebb mint az előbbi, mintegy tőkés-réce-nagyságú (súlya kb 1—1¹/₄ kg). Sokkal ritkábban fordul elő nálunk, mert főleg a tengeren telel. Fészkelő-területe Európa és Ázsia északi

része, de É.-Németország partvidékén is költ. Chernel említi, hogy nálunk késő tavasszal is találkozhatunk vele és egy öreg gácsért 1890 május 4-én lőtt Dinnyésen (Fejér-m.), néhány évre reá pedig április végén kapott két tojót Ökörmezőről (Máramaros-m.), melyeket egy hegyi tócsán lőttek. Az ilyen késői előfordulások szempontjából érdemes megemlíteni, hogy ez a faj hazájában később költ, mint a nagy-bukó és pedig többnyire csak júniusban és júliusban, míg nagyobb rokona egyes vidékeken már április-májusban és így érthető, hogy az örvös-bukónak több ideje van tavasszal idegenben tartózkodni.

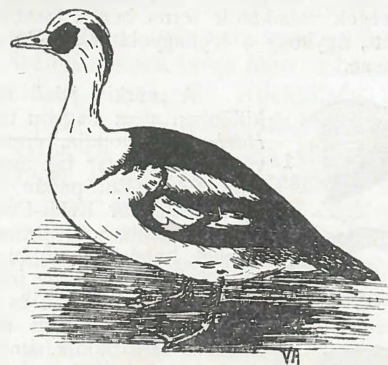


Örvös-bukó (*Mergus serrator* L.) gácsérja.
Vertse Albert rajza.

Collinge szerint, ez a faj halat 75 %-ban fogyaszt, káros rovarokat 5 %-ban, rákféléket 15 %-ban és férgeket 5 %-ban. A több mint 10 % különbség a haltáplálék arányában igen érdekes kapcsolatba hozható szerintem azzal a különbséggel, mely a nagy- és örvös-bukó csőrakampója közt mutatkozik. Vagyis a nagy-bukó erősebben horgas csőre mintha több hal megfogására szolgáltalna alkalmas eszközt, mint az örvös-bukó kisebb csőrakampója. Ezzel természetesen nem azt akarom mondani, hogy a halevők csőre csakis horgas lehet. Mindezzel máskor talán alkalmam lesz bővebben foglalkozni.

A bukók által elnyelt halak nagyságára nézve annyit említek, hogy egy Győr mellett elejtett örvös-bukóban 18 cm-es süllő, egy Vének-nél lőtt példány nyelcsővében pedig 26 cm hosszú csuka, ugyanannak gyomrában pedig egy kb. 15—20 cm-es másik csuka maradványai voltak.

Mint ichthyológiailag érdekes leletet említhetem meg, hogy egy Győr mellett 1929 I. 21-én elejtett példányban egyéb halakon kívül öt *cifrakölönte* (*Cottus poecilopus* Heck.) is volt. Ez az adat főleg azért nevezetes, mert a köllönték a madarak táplálkozása szempontjából, már azok tartózkodási helyük miatt sem igen jönnek számításba. Lehet, hogy a fenti esetben az örvös-bukó a partmenti kövek alól kotorászta elő e halakat.*



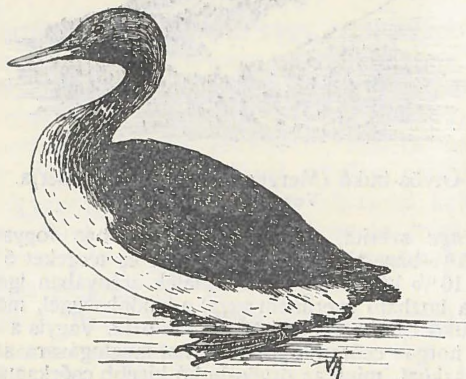
Kis-bukó (*Mergus albellus* L.) gácsérja.
Vertse Albert rajza.

Legkisebb bukó-faj a kis-bukó (*Mergus albellus* L.) körülbelül akkora, mint a cigányréce. Csőre aránylag nem nagyon keskeny. Gácsérja igen feltűnő tollazatú madár, különösen messziről legnagyobb részét fehérnek látszik és ha a szintén fehér-fekete gácsér-ruhájú kerce-récék (*Nyroca elangula* L.) közt találjuk őket, akkor is jól megkülönböztethetők a kis-bukó hímjei, mert a fejük ellentétben a kerce-récék gácsérjaival jórészt fehér. Különben is e

* Igen érdekes az általunk pontosan meghatározott csaknem egészen ép cifrakölönték jelenléte a győri örvös-bukó gyomrában. Ez a köves vízfenekek kedvelő hal-faj vagy a Rábán jöhetett le, vagy a bukó gyomrában hozta magával máshonnan. (A Szerk.)

récefajjal szívesen társul folyóinkon és hogy milyen benső barátságban élnek, bizonyítja az is, hogy a szabad természetben való összepárosodásuk is előfordul. Télen a budapesti Duna jellemző madarai közé tartoznak úgy a kerce-récék, mint a kisebb számú kis-bukók. Legszámosabbak a kerce-récék és a szintén jellemzően téli *kontyosrécék* (*Nyroca fuligula* L.), míg a nagy- és kis-bukók már jóval kisebb mennyiségben szoktak a fővárosi Duna-szakaszon elidőzni és kivált decemberben kezdenek megjelenni jégzajlás idején.

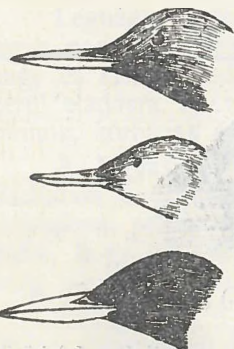
A kis-bukó É.-Európán és É.-Ázsián kívül a Dobruzsában is fészkel. Főleg faodvakban, a Dobruzsában odvas fűzfákban költ. Tápláléka szintén elsősorban halakból áll, de más víziállatot is megeszik. Rörig egy januárban elejtett példány gyomrában néhány szitakötő álcát is talált, egy márciusi gyomortartalomban pedig „vízirovarok” álcáit. Több esetben magam is találtam halon kívül más táplálékot, így egy februári gyomortartalomban fiatal folyami rákot, egy másik szintén februárban 1 Gammarus-félé, egy februári, egy márciusi és egy novemberiben rovar —, főleg vízirovarmaradványokat, egy május végén elejtett példány gyomrából pedig vízipolósokak kerültek elő; m. évi decemberben néhány gyomortartalmában békamaradványokra is akadtam.



Sarki-buvár (*Colymbus arcticus* L.)
Vértse Albert rajza.

Ezek után reá térhetünk a *búvárokra*. Nagy, rokonaik, a nálunk lakó vöcskök legnagyobbjánál, a búbos-vöcsöknél is sokkal természetesebb fajok. Ezek az igazi „búvárok”, de népünk a vöcsköt is búvár-, bújárnak mondja, úgyhogy Dinnyésen — noha a Velencei-tónál a sarki-búvárra *Chernel* szerint a „jeges-bújár” név járja — egyszer a vadortól „*Colymbus*”-nak hallottam említeni ezt a fajt, bizonyára azért, mert megtanulván az ott járó ornitológusoktól a latin nevet, ezt jellemzőbbnek vélte kifejező magyar név hiányában.

A számbajöhető fajok közül leggyakoribb nálunk a különösen novemberben jelentkező *sarki-búvár* (*Colymbus arcticus* L.). A házikacsánál nagyobb madár (2 kg körüli súllyal). Megjegyzendő, hogy nagyon változékony nagyságra nézve és ezért igen feltűnő különbségek találhatók természetben a kisebb és nagyobb példányok között, úgyhogy a legnagyobbakat néha a jegesbúvárral tévesztik össze.



1. Sarki-búvár (*Colymbus arcticus* L.) feje.
2. Északi-búvár (*Colymbus stellatus* Pontopp.) feje.
3. Jeges-búvár (*Colymbus immer* Grunn.) feje.

A budapesti Duna-szakasz alsó részén, *Csörgey Titusz* megfigyelései szerint, főleg a téli-kikötő tájékán elég gyakran szem elé kerülnek november havában; 1931 november

A „sarki” jelző erre a madárra különben nem nagyon talál, mert mint *Hartert* is mondja, éppen ez a legkevésbé „arctikus” faj, amennyiben nemcsak Észak-Európában távol a sarki tájaktól, de már Kelet-Poroszországban, Pommerániában és Brandenburgban is fészkel, habár ez utóbbi vidékeken ritkán. Sajátságos, hogy inkább belvizeknél és pedig édesvízű és mély tavaknál fészkel, télen azonban nagyobbrészt a tengeren tartózkodik, ámbár, a nagyobb tavakat és folyókat is felkeresi. Nálunk leggyakrabban a Balatonon (v. ö. *Dr. Keller Oszkár* Természettud. Közlöny, 1931, 1. sz.), Velencei-tavon és kivált a Dunán kerül elő, — mint említettem — főleg november havában. Úgy látszik, hogy az állóvizet jobban kedveli a folyóvizetnél mert a Dunán átmenetileg tartózkodik csupán, ellentétben a bukókkal, míg nagyobb tavaink bizonyára azért nem marad meg télre, mivel azok befagynak. Kisebb csoportokban is előfordul vizeinken. A budapesti Duna-szakasz alsó részén, *Csörgey Titusz* megfigyelései szerint, főleg a téli-kikötő tájékán elég gyakran szem elé kerülnek november havában; 1931 november

és decemberben az országban általánosan elég gyakori volt és több helyen ejtettek el belőlük; a Lágymányosi-tóban, Budapestben is volt néhány példány. — Tavasszal ritkábban fordul elő hazánkban, Kelet-Poroszországban azonban — noha Németország belsejében télen nem mondható ugyan nagyon gyakori vendégnek, tavasz utolján, május második felében nagy tömegben vonul keresztül, úgy hogy csakis akkor kell ott nagyobb feltűnést. *Dr. Schüz* szerint 1929 május 19 és 25 közt a „*Kurische Nehrung*”-on, főleg Rossitten mellett mintegy 500 sarki búvár átvonulását figyelték meg néhány főből álló kisebb csoportokban vagy 20, 30 és több (60) főnyi csapatokban, de mivel nem kezdetől fogva figyelték őket (a hó 19-e előtti időt elmulasztották), feltehető, hogy sokezer példány vonult át az említett területen. A vonulás iránya főleg É.-Ny. volt. A fentiekben kívül *Schüz* hivatkozik arra is, hogy Kelet-Poroszország egy részében, a mazúri nagy tavak irányából *DDK. — E É Ny.* irányban évente május hónapban magasan átvonulnak 100—200 főnyi csapatok. — A nálunk megkerülő példányok többnyire felül egyszínű feketésbarna téli vagy fiatalkori ruházatban vannak, nyári díszruhában ritkán fordulnak elő. Sajátságos módon decemberből is ismerünk példát díszruhás példányról, ilyen van egy a *M. K. Madártani Intézet* gyűjteményében, Nagyenyedről (1901). A budapesti állatkertben egy 1928 április 12-én fogott gyönyörű díszruhás példány kb. 6 hónapig élt, ellentétben más búvár-példányokkal, — melyek mint általában szoktak — igen rövid ideig éltek a fogságban. Egy ilyen fogságban tartott példányon Németországban megfigyelték, hogy a víz alatt $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ percig maradt és a kapott halakat („arany”-jász) csőrében harántirányban fogva hozta fel a felszínre és azután farkánál kezdte nyelni.

A sarki-búvár, mint a többi búvárok, elsősorban halevő. *Ward* 15 példány közül kilencnek a gyomrában 146 drb meghatározható „haszon”-halat (fiatal heringet és sprattot) talált, a többi hat példányban pedig részben megemészített hal és halcsont volt; alapul véve a kilenc példányban talált halak számát, hozzávetőlegesen összegezve 250 drb halat számít. Ezzel szemben 238 sirálynak (még hozzá a danka-sirályon kívül, vihar és ezüst-sirálynak) a gyomrában csak 35 meghatározható „haszon”-halat mutatott ki és így a töredékes halmaradványokkal együtt körülbelül 50 drb-ra teszi a haltáplálékot. *Ward* szerint tehát egy búvár nyolcvanszor annyi halat pusztít el, mint egy sirály. *Collinge* szerint a sarki-búvár táplálékából „haszon”-halakra 54,16% esik, egyéb halakra pedig 5,29%, míg rákokra és férgek 23,40%, 15,46% tengeri lágytestűekre, vegyes és meg nem határozható állati anyagokra pedig 1,69%, vagyis táplálkozását tekintve 54,16%-ban káros, 45,84%-ban közömbös. Megjegyzem, hogy a vizsgált anyag elég csekélynek mondható. Saját tapasztalataim szerint a sarki-búvár (és általában a búvárok) gyomrában inkább kis halak találhatók, úgy látszik finom hegyű — és a jeges-búvárt kivéve — egészben finom alkotású csőrük jobban való az apróbb halak fogására. *Dr. Lovassy Sándor* említi, hogy egy példány begyében 32 drb ujnyi nagyságú hal volt. Legutóbb értesültem olyan esetről is azonban, hogy egyben 15 cm hosszú és igen „széles” keszeget találtak. Természetesen mint minden halevőnek, úgy a búvároknak húsa is élvezhető, mostanában hallottam azonban egy olyan kivételtől, amikor valaki a preparálás céljából megnyúzott testet nagyon jóízűnek találta. Lehetséges, hogy itt nem a „*de gustibus non est disputandum*” elve érvényesült, hanem talán (?) a bőrtől megfosztott példányok kellemetlen íze elvész.

Említésreméltó, hogy csaknem kivétel nélkül minden búvár gyomrában vannak kisebb kavicsok, melyeknek jelentőségét más-helyen szándékozom tárgyalni.

A sarki-búvárral szemben az *északi-búvár* (*Colymbus stellatus* Pontopp., másnéven *C. septentrionalis* illetve *lumme*) ritkábban fordul elő nálunk. Valamivel korábban, már októberben is megérkezik vizeinkre, de különösen ez is november havában időzik itt. Télen és tavasszal alig kerül elő. Fészkelőterülete tulajdonképpen északi vidékeken van, mint a sarki-búváréi és főleg dél felé nem terjed le annyira. Csaknem kizárólag belvízi tavaknál és folyóknál költ, sőt Skandináviában a nagyobb és mélyebb tavakat kedvelő sarki-búvárral szemben kisebb mocsárszerű vizeknél is fészkel.

Ez a faj is különösen kisebb halakat eszik, azonkívül kétéltűeket, csigát, kagylót és piócat

A legritkább faj a lúdnagyságú *jeges-búvár* (*Colymbus immer* Brünn.), amely eddig összesen négy ízben került meg nálunk; 1929 decemberében a Balatonon, 1930 decemberében pedig a Velencei-tavon is lőttek belőle egy-egy példányt. Minthogy a sarki-búvárnak nagytermetű példányai olykor csaknem elérik ennek a fajnak a nagyságát, azért különösen a csőr nagysága és alakja a döntő. A jeges-búvár csőre mindig nagyobb mint 70 mm (74—90 mm), a sarki-búváré pedig legfeljebb a 70 mm-t éri el (54—70 mm). Az északi-búvár csőre a legrövidebb (51—62 mm) és ami a legjellemzőbb, legkeskenyebb s kissé felfelé hajló. A csőr vastagságára nézve megjegyzendő, hogy az északi-búváré 0,8, a sarki-bú-

varé 1:3, a jeges-búváré mintegy 2 cm széles (magas) körülbelül a közepén mérve.

A jeges-búvár a tőlünk északnyugati irányban fekvő sarkköri tájakon él, és ezért nemcsak nálunk, de általában Közép-Európában nagy ritkaság. Viszont az északkeletre, Szibéria sarki tájain fészkelő *fehércsőrű-jegesbúvár* (*Colymbus adamsii* Gray) is csak egyszer került meg nálunk (az is Horvátországban), mert Norvégiánál délebbre nagyon ritkán kerül el.

A jeges-búvár táplálékában *Collinge* szerint a következő arányú mértékben szerepelnek az egyes csoportok: 55:30% „haszon”-hal, 24:04% rákok és férgek, 18:48% tengeri puhatestűek, 2:08% meghatározhatatlan „állati anyag”; a talált kevés moszat szintén aligha tartozik a táplálékhoz. Vagyis 55:30% esik a kárt jelentő hasznos-halra és 44:70% a közömbös tápláléokra.

Nálunk általában a búvárok is inkább átmenetileg fordulnak elő és minthogy leginkább vadvizeken jelentkeznek, az általuk okozott kár aligha jöhet számba

Külföldi lapszemle.

Landgraf János emlékezete a külföldi lapokban.

A német birodalmi lapok közül Paul Vogels Korrespondenzblatt, a csehszlovák lapok közül pedig a németnyelvű „Der Deutsche Fischer” emlékeznek meg kegyeletes szavakkal Landgraf János elhunytáról és külön cikkben, mint a magyar halászat újjászervezőjének, a magyar pontytenyésztés úttörő munkásának méltatják érdemeit.

Ipari szennyvizek által okozott halászati károk igazolása c. cikkében K. Holzinger rámutat arra, ilyen esetekben milyen fontos kellő bizonyító erővel bíró adatokkal rendelkezni. Már pedig ezeket a szükséges adatokat nem is olyan könnyű beszerezni, mint első pillanatra látszik. Szerző hosszú bírósági szakértői működése alatt szerzett tapasztalatai alapján mutatja meg a követendő utat. Ismerteti az e téren gyakran elkövetett tévedéseket és hangsúlyozza azt, hogy milyen fontos a halászati érdekeltnek tisztában lennie afelől, hogy az ő halaszvénél miféle szennyezések jöhetnek szóba és ezeknek mennyisége milyen viszonyban áll a vízfolyás víztömegével. A cikk folytatódik.

(Der Deutsche Fischer, január.)

Óriási lazacpisztráng. Ez a pisztrángfajta a legnagyobb méretű, de még ennek figyelembevételével is kitűnik óriási méreteivel az a példány, melyet múlt év novemberében fogott a Meiningen melletti Ebach-ban a halászati jogtulajdonos. Az egyébként színpompá tekintetében is kiváló hal méretei a következők voltak: hossza 104 cm, testbőrsége 57 cm, súlya 15 kg; életkorát 7—8 évre becsülik.

(Schweizerische Fischerei-Zeitung, január.)

A pontyiac árképző tényezői c. cikk rámutat arra, hogy ezek között a tényezők között milyen előkelő helyet kell juttatni az élénk propaganda-tevékenységnek. Ez alatt azonban nem általánosságokba olvadó édesvízi halpropagandát, hanem kifejezetten csak a pontyra vonatkozót ért. A ponty ugyanis kiváló tulajdonságainál fogva époly megkülönböztetést érdemel akár csak a pisztráng, a propagandának tehát ki kell emelni a többi édesvízi halak közül és mint nemes halat izolálni a többi édesvízi hal árképződésétől. Hangsúlyozza a termelők és a kereskedelem harmonikus együttműködését, mert az okszerű haltenyésztés kifejlődése révén megkétszereződött haltermés feldolgozása csak úgy várható, ha a kereskedelem szorgalmas propagandával az így megnövekedett kínálatához képest a keresletet is növelni tudja.

Fontosnak tartja, hogy az 1932. évben előrelátó gazdasági terv alapján már a tavasszal bizonyos kereteket állítsanak fel a termelés számára. Ez nem lesz nehéz, mert a tógazdák nagyrésze a most múlt idényben olyan

vesztéseket szenvedett, hogy tenyészanyag és takarmány beszerzését korlátoznia kell. Feltehető tehát, hogy ez év őszén a ponty- és compótermés aligha fogja fedezni a keresletet. A piac megszilárdítása véleménye szerint legcélravezetőbben úgy történhetnék, hogy a termelés a tavaszi kötéseknek megfelelő előirányzat lelkiismeretes betartása alapján — hogy úgy mondjuk rendelésre és nem készletre — történne. A kötések alapjául Zentnerenként 85 márka (métermázsánként 170 márka) árat javasol ab tógazdaság, vasútállomás.

A kereskedelem idegenkedni fog eleinte attól, hogy termelési megbízásokat adjon, de be fogja látni, hogy a jövőben csak ezen az alapon lehet a termelést biztosítani.

A cikk vezérfonalát Dr. Karl Schiemenznek a „Blätter für Landwirtschaftliche Marktforschung” c. lapban megjelent vizsgálódásainak elemzése képezi.

(Paul Vogels Korrespondenzblatt, január 1.)

Néhány szó a pézsmapocokról. Helmut Schick ismerteti azokat a jeleket, melyekből a pézsmapocok jelenléte felismerhető, közöl néhány megfigyelést az állat felkutatását illetően is és írtását sürgeti. Ezzel szemben a lap szerkesztőjének hozzászólása érdekes javaslatot tartalmaz. A sajátmaga által 30 év óta viselt pézsmaszőrmebunda tartósága arra indítja, hogy felvesse azt a kérdést, vajon a teljes kiirtás helyett nem lehetne-e másképpen ártalmatlanná tenni ezt a veszedelmes, de értékesprémű állatot. Úgy véli, hogy ez csak azért választható lakóhelyül a gátakat, mert alkalmasabb helyet nem talál. Ha tehát a tóban kis dombocskát, vagy gátszerű mesterséges alakulatot létesítenének, úgy a pézsmapocok talán ott ütné tanyát, a gát rézsúit pedig megfelelő sűrűségű dróthálával lehetne tőle megvédelmezni.

(Paul Vogels Korrespondenzblatt, január 1.)

Vertragsabschlüsse in Karpfengeschäft cím alatt bírálja a Korrespondenzblatt a Verein Deutscher Teichwirte vezetőségnek a pontyiac irányítására készített egyezmény-tervezetét. A bírálóból az alábbiak bírnak ránk nézve jelentőséggel: A magyar érdekeltséggel kötött egyezmény lényeges pontja az, hogy a Magyar Tógazdaságok Rt. számára legfeljebb 18.000 Zentner bevételét biztosítják. Ez a mennyiség azonban nem meríti ki a teljes pontybevétel mennyiségét, hanem körülbelül ugyanekkora mennyiség behozatalának módját a V. D. T. központi irányításának tartja fenn. Ebben a mennyiségben is részesülhet a magyar érdekeltség, de más bevételi országok (pl Franciaország stb.) érdekeire is figyelemmel kell lenni. (A szerkesztőség ehelyütt aggodalmát fejezi ki afelől, hogy ez csak részleges szabályozása az importnak, mert tulajdonképpen csak arra az importra vonatkozólag tartalmaz elhatárolásokat, amelyek eddig sem okozott zavart a piacon. Végleges egyensúlyt e téren csak az összes bevételi cégek csatlakozása teremthet.) A V. D. T. a Karpfenhandel fiáléinak csökkentését is kívánja. (A szerkesztőség ezt is elhibázott lépésnek tartja, mert ezek a fiálék német pontyokat is forgalmaztak, a pontyiac kibővítésén is munkálkodtak és pedig szép eredménnyel, nem megszüntetni kellene tehát közülük, hanem ellenkezőleg, különösen Nyugatnémetországban minél több ilyen elosztószervet kellene létesíteni.)

(Paul Vogels Korrespondenzblatt, január 15.)

Időszerű tógazdasági kérdések címmel közli Oscar Coester hosszú tógazdasági működése alatt szerzett tapasztalatait, és rámutat arra, hogy bár a Dubisch-féle haltenyésztési rendszer elvileg feltétlenül helyes, mégis a gyakorlatban nem mindig jelent előnyt annak szoros

követése, sőt különösen a kicsiny és sekély Dubisch-ivótavak sokszor okai az ivás sikertelenségének. Általában a túlságosan sekély tavakat már csak oxigénben való szegénységük miatt is kedvezőtleneknek tartja. Legcélszerűbbnek véli a vízborítás olyan megválasztását, melynél kétharmadrész esik a mélyebb és egyharmadrész a sekélyebb területekre. Szerinte a mélyebb részekben találja meg a ponty a víznyomásnak azt a mértékét, amelyre pihenő állapotban szüksége van, hogy jólérezze magát. Ajánlja, hogy a víznyomás élettani szerepét tegyék vizsgálat tárgyává. A víz lugossági fokának jelentőségét elismeri, de sokkal jelentékenyebb fontosságot tulajdonít az oxigéntartalomnak, melyet a tavak népesítésénél nagyobb mértékben kellene figyelembe venni. A meszesést nem tartja okvetlenül célravezetőnek a savanyú talajok javítására, csupán akkor, ha a talaj csak savanyúságban szenvedő, mialatt azt érti, hogy csak egy vékony talajréteg savanyú hatású, ezalatt azonban kedvező összetételű talajréteg van. Ha a talaj vastag rétegben savanyú kémhatású, úgy a javítást gyakori szárazon tartásban találja.

(Fischerei-Zeitung, Neudamm, január 10. és 17.)

Die Krise in der Teichwirtschaft. Dr. Emil Walter is megállapítja, hogy a német termelők nagy része nincs többé abban a helyzetben, hogy az etetési költségeket és általában az etetéses üzem rizikóját viselhesse. Természetesen a legjobb megoldás az lenne, ha a kereskedelemmel elfogadható áron kötendő tavaszi szerződések alapján indulhatna meg a termelés. Erre azonban nem sok reményt lát. Vannak pedig oly tógazdaságok, melyek az etetéses üzemre vannak utalva. Ezeknek a szempontjából vizsgálva a helyzetet arra az eredményre jut, hogy az etetés csak az esetben nem fog ráfizetéssel végződni, ha a takarmány értékesítési arányszáma nem kisebb négynél. Ebben az esetben 750 márkás takarmányár mellett 30 márka etetési költség esik egy Zentner halhúsra. Miután az újból felemelt csillagfürtvámok miatt ez a megszokott takarmány sokak számára elérhetetlen lesz, a V. D. T. lépéseket szándékozik tenni aziránt, hogy bizonyos mennyiségű tengerinek haltakarmány céljaira való bevitelét alacsonyabb vámtétel mellett engedélyezzék. Ahol a körülmények indokoltá teszik, ott a műtrágyázással gazdaságosabb eredményt lehet elérni mint etetéssel, kísérletekbe bocsájtkozni azonban a jelenlegi nehéz helyzetben nem lehet, a műtrágyázást tehát csak ott ajánlja, ahol biztosra lehet menni. Még egy nehézséggel kell a német tógazdáknak megbirkóznia: a piac által leginkább keresett nagy darabsúlyú pontyokat a szokásos népesítés mellett csak intenzív etetéssel tudják hároméves üzemben előállítani. Ha tehát az etetést csökkenteni kell, akkor a darabsúly érdekében ritkább népesítésre kell áttérni, ami a területegységenkénti hozam csökkenésével fog járni. Mérlegelni kell tehát, hogy a nagyobb egységár képes lesz-e kárpótlást nyújtani a kisebb hozammal?

(Fischerei-Zeitung, Neudamm, január 24.)

Tavak anyagcseréje és azzal összefüggő dolgokkal hosszabb cikkben foglalkozik J. Behringer és a tavak növény- és állatvilágának szerepét fejt ki, valamint a trágyázás jelentőségét. Különösen régi, humuszsavas iszappal borított tavaknál a foszfortartalmú műtrágya elengedhetetlen, de gyengén savas tavak is igénylik a foszfort, mely a tó talajával vegyileg kötésbe lép és utóhatása két-három évig is mutatkozik. Az eddigi felfogásnak megfelelően magyarázza a természetes táplálék szerepét, mert azt állítja, hogy a pontynak hasnyálmirigye nincs és így az elfogyasztott állatocskákból képződött pép szolgál emész-

tőnedvül a mesterséges takarmány (csillagfürt stb.) emésztésénél. Ebből vonja le azt a következtetést, hogy trágyázással és a tó művelésével a természetes táplálékot növelni kell, a takarmány adagolásánál pedig a természetes táplálék után kell igazodni.

(Allgemeine Fischerei-Zeitung, január 1.)

Vízszennyezések és a halak húsának íze közötti összefüggést mutatta ki E. André genfi egyetemi tanár konkrét panaszból kifolyólag. A Genf körüli Rhône szakasz halásza azt panaszolták u. i., hogy pézsmailatú illetőleg petróleumízű halakat fogtak. Mind két esetben a halak megfőzése után jelentkezett a mellékíz. Gyakran vegyelemzéssel ki sem mutatható a zavaró íz oka sem a húsban, sem a vízben, mert az izomszövetek között rendkívül finoman elszó anyag mennyisége elképzelhetetlenül csekély. A vízszennyezés kimutatása ilyenkor kétféle módon történhetik: 1. Kísérleti halakat visznek egy bárkával a szennyvízvezető csatorna beömlése feletti és egy másik bárkával az alatta fekvő szakaszra; 2. Megállapítják a szennyvíz hígítási arányát és ennek arányában a szennyvízből hígított vizet készítenek és abba teszik a kísérleti halakat; rendszeren vagy szivárványos pisztrángot, vagy méginkább fúrge csellét. A Rhône-halászok panasza esetében 1/600 és 1/1200 hígítású oldatokban a halak 25 illetőleg 35 nap alatt vették fel a főzésnél jelentkező mellékíz, amely petróleumra emlékeztetett és a szennyvíz phenol és kátránytartalmától eredt. A vizsgálatok arra is kiterjeszkedtek, hogy a mellékíz friss vízbe áthelyezett halaknál meddig tart és megállapították, hogy friss folyóvízben 6—8 nap alatt elvesztik a mellékíz. A pézsmaz egy parfümgyárból, a petróleumíz egy gázgyárból eredő szennyvíznek volt tulajdonítható.

(Bulletin francais de pisciculture, január.)

Újabb berendezések a halak vízkiviteli művekbe és csatornába való beúszásának megakadályozására című cikk befejező része beszámol az USA nyugati részén öntöző csatornáknál, vízerőműveknél tett tapasztalatokról, melyek szintén azt mutatták, hogy váltóáram a megfelelő az elektromos elzárásra és hogy az elzárásnak ez a módja hatásosan akadályozza meg a halak behatolását. Meggyőző példa erre a Wapate öntöző csatorna esete, ahol csupán 900 példány esett áldozatul az öntöző-csatornahálózat kiürítésekor, míg az egyébként hasonló körülmények között működő Chinoks és Steelheads öntözésnél 5900 darab, 7—15 cm hosszú hal esett áldozatul alkalmas elzárás hiányában. Cikkírók végkövetkeztetését legjobban az a kérdés fejezi ki: Követeljük vajjon, hogy öntöző társulataink elektromos elzárással lássák el csatornaik torkolatát?, melyre válaszuk ez: Nem, mert még nem egészen kiforrott ennek a technikája. Ezzel szemben fontosnak tartják, hogy Franciaország is végezzen ezirányban kísérleteket.

(Bulletin francais de pisciculture, december.)

TÁRSULATOK—EGYESÜLETEK.

Halászati kiállítás. Az Országos Halászati Egyesület az alábbi körlevéllel fordult az ország tógazdához:

A március hó 17-től 20-ig tervezett Országos Mezőgazdasági Kiállítás és Vásár keretében az Országos Halászati Felügyelőség és az Országos Halászati Egyesület ismét megrendezik a halászati csoport kiállítását. Nagyon kívánatos, hogy a kiállítás sikere érdekében tógazdáink minél számosabban vegyenek részt, hogy az ország halászata a kiállításon méltóan legyen képviselve. A részvétel megkönnyítése és olcsóbbá tétele végett ez évben az aquáriumok és falfelületek díjmentesen vehetők igénybe, úgy, hogy a kiállítókat a kiállítandó anyagok csupán a szállítási költsége

fogja terhelni. Azt talán felesleges hangsúlyoznunk, hogy a kedvezményes szállítás kieszközölése érdekében mindent el fogunk követni.

Felkérjük a címet, hogy minél előbb, de *legkésőbb február hó végéig* bejelenteni szíveskedjék, hány aquáriumra és mekkora falfelületre lenne szüksége.

Tájékoztatásul közöljük még, hogy a kiállított anyagot az előző években is szokásos bizottság fogja elbírálni.

A nehéz gazdasági viszonyokra való tekintettel ez évben nagyobb tiszteletdíjak nem lesznek, hanem a kiállított anyagot díszoklevéllel és esetleg éremmel fogják kitüntetni.

Budapest, 1932 február hó.

Répássy Miklós s. k.
alelnök.

Reméljük, hogy a felhívás el fogja érni célját és tógazdáink rajta lesznek, hogy a halászati kiállítás ez évben is a szokott szép sikerrel járjon. Különösen kívánatos lenne, hogy az újabb tógazdák minél nagyobb számban vegyenek részt a kiállításon. Biztosra vesszük, hogy a mult évek díjnyertes kiállítói versenyen kívül fognak részt venni.

A Győrvidéki halászati társulat f. évi január hó 23-án tartotta évi rendes közgyűlését Győrött dr. Korn János elnökle alatt. Az elnöki megnyitó után Mesterovits Iván társulati igazgató terjesztette elő évi jelentését, melyet a közgyűlés tudomásul vett. Az 1930. évi bevétel 9212 P volt 7370 P kiadással szemben, 1931-ben a bevétel 8392 P, a kiadás 6921 P volt az átfutó összegek figyelembevételével. A közgyűlés a zárszámadásokat tudomásul vette, az 1932. évi adminisztrációs költségekre pedig 640 P-t irányzott elő. Tárgyalta még a közgyűlés a bérlők bérleszállítás iránt benyújtott kérelmét és a halárák csökkenésének megfelelő arányban a bérleszállításhoz hozzá is járult. Több tárgy nem lévén elnök a közgyűlést bezárta.

N.

Változás a földművelésügyi minisztérium vezetésében. *Ivány Béla* lemondása folytán a kormányzó úr Ö Főméltósága *vitéz Purgly Emil*t nevezte ki földművelésügyi miniszterre.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-tól nyert értesítés szerint *január* hó folyamán a nagybani halárák kilogrammonként a következők voltak:

Édesvízi élőponty	nagy	1:50—1:60	P
	közép	1:30—1:40	"
	kicsi	1:00—1:20	"
Édesvízi jegeltponty	nagy	1:00—1:20	"
	közép	— — —	"
	kicsi	0:80—1:00	"
Balatoni fogassüllő	I. oszt.	7:00 — —	"
	II. oszt.	3:60 — —	"
	III. oszt.	3:00 — —	"
	IV. oszt.	3:00 — —	"
Dunai süllő	I. oszt.	5:00 — —	"
	II. oszt.	3:00 — —	"
	III. oszt.	2:80 — —	"
	IV. oszt.	2:80 — —	"
Tógazdasági süllő	2:20—3:20	"
Harcsa	nagy	3:60 — —	"
	közép	3:00 — —	"
	kicsi	2:20—2:40	"
Harcsa (jegelt)	1:60—2:00	"
Csuka	élő	1:80—2:60	"
		1:20—1:80	"
Compó	— — —	"
Márna	— — —	"
Kecsege	— — —	"
Kárász	0:80—1:00	"
Ön	1:00 — —	"
Balatoni keszeg	0:40—0:60	"

Forgalom közepes, irányzat bizonytalan.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

rendkívüli gyorsnövésű
NEMES PONTYIVADÉKOT
A 3 ELSŐ DIJAL KITÜNTETETT
BIHARUGRAI TÖRZSBŐL,
valamint
harcsaivadékok és süllőikrát
szállít:
CORCHUS DEZSŐ ÉS ZOLTÁN
BUDAPEST, IX., BORÁROS-TÉR 3. SZ.

ELADÓ!

Nagyobbmennyiségű gyorsnövésű 2—5 dkg-s tükrös, pikkelyes nemesponty-ivadék.
Tógazdaság Tarany, Somogy megye.

Garantáltan egészséges, nemes ponty-ivadék 5, 8 és 12 dkg átlagsúlyban

ELADÓ!

Érdeklődők fordulhatnak: a Tatai Hitbizományi Uradalom Igazgatóságához Tata.

Süllő és harcsa-ivadék eladó!

Süllőikrára (fészek) előjegyzést tavaszi szállításra már most elfogad a mesztegyői tógazdaság Somogy megye.

Nagyobb tógazdaság vezetésére vagy rokon foglalkozási ágban hasonló tevékenységre ajánlkozom.

Jónevű német, pontyos tógazdaságokban szerzett 12 évi gyakorlattal, mezőgazdasági, pisztráng tenyésztési ismeretekkel is rendelkezem. A könyvvitel vezetéséhez értek. Életkorom 32 év. C. v. Debschitz Reischt (Schlesien, Deutschland).

Elsőrendű nemes 3—4 dekás sima tükrös és 1—2 dekás pikkelyes, továbbá cirka 60 dekás kétnyaras sima tükrös ponty-ivadék eladó.
Zalogospusztai tógazdaság, u. p. Beremend.

Több éves gyakorlattal és igen jó bizonyítvánnyal halászmesteri állást keres
Takács Ádám halászmester Csongrád, Felgyőpuszta.

Elsőrendű nemes pontyivadék
14—15 dkg átlagsúlyban eladó!
Maisai Bérurad., Keszőhidegkut.

TECHET RÓBERT

okleveles mérnök BUDAPEST

Vállalja HALASTAVAK tervezését és építését, régi tavak reorganizációját, tavak intenzív racionális kezelését, termések külföldi értékesítését, öntözések, lecsapolások tervezését és építését, földbirtokok felmérését, parcel-lázását, mérnöki és halászati szakvélemények készítését.



VIII., József körút 43. sz. II.

TELEFÓNSZÁM: József 429-22.

HIRSCH IMRE

okleveles gazda

Magyarország és Horvát-Szlavonország legkiválóbb tógazdaságaiban szerzett 17 éves praxsisa alapján



elvállalja tógazdaságoknak a berendezését, kezelését, haltermelések belföldi és külföldi értékesítését, feles és részes tógazdaságok számadásainak szakkerü vezetését s azoknak az ellenőrzését, kihegyezési és lehalászási tervek, halászati üzemterveknek a készítését, valamint etetési előirányzatok

ügyszintén haltakarmányoknak az állandó beszerzését az ország bármelyik részében is. (Telefónszám: 24.)

Szent Anna u. 35

DEBRECEN

MAGYAR

TÓGAZDASÁGOK R.-T.

BUDAPEST, V., JÓZSEF-TÉR 8.

TELEFÓN: AUTOMATA 809-21. SZ.

LEVÉLCIM: BUDAPEST 4., POSTAFIÓK 271.

Több mint 6000 kat. hold területű tógazdaságaiból SZÁLLIT tenyésztésre

nemestörzsű egynyaras és kétnyaras pontyot pontyanyákat, harcsaivadékokat, fogassüllő-ivadékokat és fogassüllő-ikrát a következő helyekről: Balatonföldvár, Bia, Bicske, Gelej, Hortobágy, Iszkaszentgyörgy, Mike, Nagyláng, Örspuszta, Pellérd, Sárd, Sáregres, Sárszentmiklós, Somogysszentmiklós, Szabadbattyán, Tápaiószecső, Tüsképusztáról és Varászlóról.

HALBIZOMÁNYI ÉS HALÉRTÉKESÍTŐ

R.-T. HALNAGYKERESKEDÉS BUDAPEST

Levélcím: Budapest 4., Postafiók 271.; Telep és iroda: IX, Csarnok-tér 5.; Elárusítóhely: IX, Közp. vásárcsarnok; Központi iroda: V, József-tér 8., Telefónsz.: Aut. 809-22.

Telefónszám:

Nappal ■ Aut. 856-36.

Éjjel ■ Aut. 591-22.

Szállítási oszt.: Aut. József 68-7-16.

Megvesszük tógazdaságok egész haltermését, szállítunk a Magyar Tógazdaságok Rt. kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh, bajor egy és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat, megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt.

ZIMMER FERENC

BUDAPEST

IX. KER. KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelthalat

Telefónszámok:

Központi vásárcsarnok: Automata 854-48.

Fióküzlet: V., József-tér Automata 816-79.

Iroda: VIII., Horánszky-utca 19. J. 335-39.

HALKERESKEDELMI R.-T.

STEINER MÁRKUS HALNAGYKERESKEDŐ

Bizományi eladásokat is kedvező feltételek mellett vállal el. Telefon: Aut: 866-19. Este hét óra után 843-27 sz. Veszek és eladok bármily mennyiségű élő- és jegelthalat. Iroda: IX., Erkel-utca II.

Budapest, IX. ker.
Központi vásárcsarnok.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal, para-fa-alattság, rebzsinór minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA
R.-T.-NÁL BUDAPEST

Főüzlet: IV. Ferenc József-rakpart 6-7
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között
Telefón: Aut. 843-10.

Fióküzlet: VII. Thököly-út 16 szám
A Keleti pályaudvar ind. oldalával szemközt
Telefón: József 361-71.

BARTA LIPÓTNÉ HALKERESKEDŐ

Telefón:
IRODA: AUT. 850-71.
ÜZLET: AUT. 855-84.



BUDAPEST IX. KER.
KÖZP. VÁSÁRCSARNOK